

Tämä on Sirumaljan toisen luvun toinen osa, koska luku yksinään on liian pitkä julkaistavaksi kerralla. Olen kirjoittanut tähän lukuun lauluja ja runoja, joihin sai innoituksen lukiessani Taru Sormusten Herra. Rakentava kritiikki, sitä minä eniten toivon. ---- Beldil oli kauhuissaan matkan pituudesta. Algir vielä huomautti, että he kulkivat noin kymmenen mailia päivässä, ja että matkan koko pituus Ajatuspyökeiltä etelämuurille oli noin kaksisataaviisikymmentä mailia. Matkaa olisi siis noin 25 päivää. Matka jatkui Beldilin osalta alakuloisena. Päivän päättyessä matkalaiset olivat kulkeneet jo yksitoista mailia. Suonpäälle oli enään noin neljäkymmentä mailia. Beldil ymmärsi, että mitä nopeammin he etenisivät, sitä nopeammin he pääsisivät Pakkasmaahan. »Beldil, älä ota tätä matkaa ylitsepääsemättömänä muurina, vaan ota se ennenminkin seikkailuna tai kokemuksena.» Elgir sanoi hiljaa puun takaa. Oli ilta ja muut maagit nukkuivat. Beldil oli puoliunessa. »Kyllä, kyllä.» Beldil mutisi ja painoi päänsä vasten sammalta. Kuun valo valaisi hänen kasvonsa yön pimeydessä. »Laulan sinulle vanhan laulun Käärmevuorista graeeziksi. Graeezi on meidän etelässä asuvien yleisin kieli. Laulan sen tietysti myös saghaksi, eli tavallisella kielellä. Thér biheind die Snakberge Bei ein krochig nazân Vol hälet goud lébez Ond vol hälet ein dagârn Lüng jarnei ess daget Su schâren su vol Moun hälet esser lécht Vach hétet die seidez osz Snakberge Ja sitten saghaksi, kuten lupasin: Tuolla käärmevuorten takana Oli yksi mahtava kansa Heillä oli hyvät elämät Ja heillä oli lohikäärme Pitkän matkan se vei Mennäkseen heidän luokseen Kuu loisti valoaan Joka osui Käärmevuorten kylkiin Siinä se oli. Vanha senterralainen laulu Käärmevuorista.» Beldil oli hämillään. Laulu oli kaunis, vaikka Elgir ei ollut tosiasiaa laulanut laulua kokonaan. Koko laulun kuuleminen olisi saanut jokaisen ihmisen ja muun eläimen vihaamaan Käärmevuoria ja tuntemaan myötätuntoa dungialaisia kohtaan. Se oli osa laulusta, joka kertoi Dungan hirmuvallan noususta ja Käärmevuorten synnystä. »Olet varmasti hämilläsi ja väsynyt. Hyvää yötä!» Elgir sanoi ja käveli läheisen puun viereen makaamaan. Algirin sytyttämä nuotio kyti hiljaa puiden välissä ja nuoret peurat tuijottivat Elgiriä. Pian tuli muitakin eläimiä paikalle. Ikimetsän eläimet tulivat aina lähelle, kun joku lauloi. Elgir oli hereillä, ja hän tiesi tämän. Aamu heräsi varhain. Matkalaiset tunsivat itsensä hyvin virkeiksi. He söivät pikaisen aamupalan ja valmistelivat lähtöä. Elgirin ympärillä pörräsi lukuisia pieniä lintuja. »Ah, tätä metsän sulokkuutta!» Elgir sanoi. »Minäkin alan ymmärtämään tätä paikkaa. Kunpa olisin kulkenut metsässä enemmän.» Beldil kertoi. Hän käveli Algirin ja Elgirin vieressä matkalaisten edessä. Esmül, Earthan pojanpoika ja yksi maageista, oli astunut puheenvuoroon: »Tämän metsän kauneus ja ystävällisyys ylittää kaikkien maitokukkuloiden eteläpuolella olevien metsien ihanuuden.» »Missä ovat maitokukkulat?» Beldil kysyi uteliaana. »Maitokukkulat ympäröivät maagien maata, joka on hyvin etelässä. Varmaankin kolmensadan mailin päässä täältä.» Esmül kertoi. »Millaiset ne ovat?» Beldil kysyi uudelleen. »Niiden ruoho on valkoista kuin maito, niiden päällä olevien satunnaisten puiden rungot ovat liidunvalkeat ja kukat ovat ihanan punaiset. Se on paikka jossa voi levätä, mutta vain päivällä. Öisin monet thirgul-heimot yrittävät hyökätä niiden yli maagien maahan, mutta kukkulat suojelevat meitä. Niissä on taik-, anteeksi, magiaa.» »Miten te käytätte magiaa?» Beldil kysyi ja kääntyi Algirin puoleen. Algir huokaisi ja katsoi tuimasti Beldiliä silmiin. »Magia, eli taika, on Kaikkeuden isän luomaa voimaa. Hän antoi sitä vain viisaimman ihmisvaltakunnan asukkaille. Silloin heistä tuli maageja. Tämä tapahtui vanhan ajan puolivälissä. Magiaa on hyvin vaikea käyttää, ja yhden helpoimminkin loitsun tekemiseen voi tarvita tunnin mittaisia valmisteluja.» Algir selitti, ja kääntyi katsomaan etelään. »Meitä seurataan. Varmaankin tusinan verran Rautaparonin ratsumiehiä seuraa meitä mailin päässä etelässä. He aikovat varastaa Sirumaljan kun me nukumme. Meidän täytyy kiirehtiä, ja ehkä vaihtaa kurssia.» »Ne ratsumiehet olivat pelottavia. Niillä oli terävät ja mustat sapelit ja

suuri harmaa turbaani. Varmaankin thirguleja?» Beldil totesi. Algir nyökkäsi Esmülin kanssa. »Ne ratsumiehet ovat Rautaparonin eliittijoukkoja. Ne piilottavat kasvonsa aina ja käyttävät vain itsensä Rautaparonin takomia sapeleita. Ne sapelit eivät ole myrkytettyjä, mutta ne ovat hyvin tehokkaita ja tappavia hevosen selässä.» Algir kertoi. »Te tiedätte niin paljon!» Beldil huudahti ihaillen. Loppu päivän ajan matkalaiset vain kävelivät, mutta hieman itään päin. Illalla he olivat noin mailin päässä tiestä itään päin. Yön aikana vartioi Algir, kuten hän oli aikaisemmin päivällä sanonut. Algir lauloi hiljaa laulua Dungan keisarista: Kas tuolla näemme valoa Ei liene se Dungiasta, ei ihmiset herätkää nyt, hei! Kauhu idän valtaa Julmuus Dungan saartaa Hänen viittansa on vihreä Myrkyllisen ilkeä Hänen ilmeensä on kelmeä Mutta taisteluun hän ei aina kerkeä Täytyy kauas katsoa Jos haluaa todella iloita Sillä keisari aina meitä katsoo Tulisilmillensä valvoo Suuret tammet hän Dungiasta halkoo Kaiket päivät hän valvoo Ei Dungiasta hyvää kuulu Ennen uuden ajan loppua Ei Dungiasta iloa kuulu Ennen surun katoa Me aina heitä säälimme Niitä jotka keisarin ovat Haarniskat heidän kovat Kenraalinaan Morat Keisari monia nimittää Rautaparonista Moratiin Kaatunut eivät he kiviin Jakoivat vain kärsimystä

Dungia paha on ollut Milloin on muka valo tullut? Ei koskaan vanhalla ajalla Mutta ehkäpä sitten uudella Algir itki hiljaa laulettuaan laulun. Kerran hän oli nähnyt ihanan naispuolisen thirgulin, kauneimman päällä maan. Hän kysyi tätä ulos, ja nainen tuli. Mutta naisen puoliso oli dungialainen soturi ja nainen joutui lähtemään. Siksi Algir itki laulettuaan laulun. Aamu valkeni hitaasti. Auringon kalpea valo häikäisi matkalaisia, kun nämä heräsivät. Matkalaisilta kului koko aamu herätä ja syödä aamiaista. Algir oli vaitonainen ja lauleskeli laulujaan, joita Eartha oli hänelle joskus kertonut. Beldil alkoi pikku hiljaa tutusta maageihin paremmin. Hän alkoi ymmärtämään heitä. Algir alkoi johtamaan matkalaisia metsän läpi. Sitten hän tajusi jotain, jonka vuoksi he matkasivat taas tiellä. Algir melkein juoksi. Niin nopeat olivat hänen askeleensa. Hän vilkuili koko ajan taaksensa, kuin peläten Rautaparonin tuloa. Harmaat sadepilvet näkyivät edessä taivaalle. Beldil harmitteli sitä, ettei hän ottanut sateenvarjoa mukaan. Koko iltapäivän ajan satoi vettä. Ei rankasti, vaan hyvin hiljaa. Pieni ropina kävi parin maagin vetämien vaunujen kansiin. Beldil piilotteli omenia lukemattomiin taskuihinsa. Pieni ja lähes huomaamaton sininen talitiainen lensi kääritty kirje suussaan taivaalta Algirin olalle. Algir hymyili linnulle ja antoi tälle palan omenaa. Lintu lähti, mutta jätti kirjeen Algirille. Algir luki kirjeen ääneen kaikille: »Tämä on kirje Idyuksesta, aikojen suurimmalta maagilta. Hyvät matkalaiset, korviini on kantautunut tieto ihmisestä jonka nimi alkaa kirjaimella B. Tämä ihminen on mukanne ja Sirumalja on hänen omaisuuttaan. Sitä ei saa häneltä väkisin ottaa. Rautaparoni seuraa teitä, mutta älkää yrittäkö harhauttaa häntä menemällä metsään. Menkää tietä pitkin ja mahdollisimman nopeasti. Onnea matkaan, Idyus, maagien neuvoston kansleri» »Teillä on Sirumalja, mutta pitäkää se vain itsellänne. Se on paremmassa tallessa teillä.» Beldil sanoi. Algir hymyili ja kiitti hiljaa Beldiliä. Esmül lauloi laulua kirjekyyhkyistä Algirin kanssa. Algir ja Esmül pitivät lauluista, jotka kertoivat tarinan. »Meidän on aika jatkaa matkaamme. Suonpäälle on vielä noin kaksikymmentä tai kolmekymmentä mailia. Jos etenemme nopeasti, pääsemme kahdessa päivässä Suonpäälle. Nyt meidän täytyy kiirehtiä, sillä aikaa ei ole hukattavaksi. Jos haluamme Sirumaljan katoavan ikuisiksi ajoiksi, se täytyy viedä nopeasti Pakkasmaahan.» Algir ilmoitti ja aloitti taas ripeän kävelemisen. Päivän aikana matkalaiset etenivät todella nopeasti, viisitoista mailia. He olivat enään kymmenen mailin päässä Suonpäästä, mutta heidän takanaan seurasi Rautaparoni julmien eliittijoukkojensa kanssa. Illalla Algir lauloi taas yhtä laulua, joka tällä kertaa kertoi Ikimetsästä. Oi kauniit ja korkeat Olivat saarnit Olivat tammet Olivat pajut ja pihlajat Oi keskellä niitä Seisoivat pyökit Kasvoivat sammaleet Lauloivat linnut Oi ympärille sen Ikimetsän Olivat kauniit niityt Ja vanhat metsät Mutta ei ole metsää Ikimetsää

voittanutta Oi niitä peuroja Oi niitä lintuja Voi niitä muurahaisia Voi niitä susia Sillä pahat eläimet kuolivat pois Sillä hyvät eläimet elää saivat Beldil oli laulanut mukana. Elgir oli hämmästynyt, mutta niin oli Beldilkin, joka ei ollut koskaan ennen kuullut laulua. Ehkä Ajatuspyökit tunsivat laulun myös ja olivat laulaneet sitä hiljaa yöllä Beldilille, jonka mieleen sanat olivat sitten syöpyneet. Algir tuijotti tielle, joka oli vain parin kymmenen jaardin päässä leiristä. Kuului kavioiden kopsetta. Algir sammutti välittömästi tulen ja heitti sammalta nukkuvien maagien päälle. Sitten hän veti Elgirin ja Beldilin suuren saarnin taakse piiloon. Ratsumiehet olivat tulleet varastamaan Sirumaljan. Ratsumiehet nousivat ratsuiltaan ja kävelivät tien lännen puolella olevana metsään. Maagit ja Beldil olivat idän puolella. Ratsumiehet kuitenkin palasivat, tällä kertaa idän puolelle. Ne haistoivat palaneen puun tuoksun, mutteivät nähneet hämärässä sammaleen naamioimia maageja. Algir tunnusteli nahkaista laukkuaan. Sirumalja ei ollut siinä. Se oli jäänyt leirin keskellä oleviin vaunuihin. Beldil hengitti raskaasti. Algir arvoi ratsumiehiä olevan kolme. Yksi tiellä ja kaksi leirillä. Hän lähti hiljaa kävelemään puiden lomassa tielle. Sitten hän astui kuivan oksan päälle, joka katkesi ja päästi kovan äänen. Ratsumiehet vetivät sapelinsa esiin ja ryntäsivät Algiria kohti. Elgir kuitenkin hyppäsi puun takaa ratsumiesten taakse, ja pisti niitä tikarillaan. Muut maagit heräsivät. Elgir juoksi tielle ja surmasi siellä olleen ratsumiehen juuri, kun tämä oli karauttamassa karkuun hevosellaan. Algir makasi maassa. Yksi ratsumiehistä oli ehtinyt tehdä pienen haavan hänen käteensä sapelilla. Haava oli onneksi vain tuuman pituinen ja ei kovinkaan syvä, joten Algir vain sitoi sen nopeasti ja teki päätöksen jatkaa matkaa heti. Rautaparoni saisi jo aamulla tietää, mikseivät hänen kolme ratsumiestään olleet palanneet. Beldiliä pelotti kävellä yöllä. Elgir yritti laulaa rohkaisuksi jotain lauluja, mutta hän ei pystynyt laulamaan niitä kovin pitkälle oman pelkonsa vuoksi. Esmür keskusteli maagien kielellä Algirin kanssa. Hitaasti maagit ja Beldil matkasivat kohti pohjoista. Aamun alkaessa matkalaiset olivat enään viiden mailin päässä Suonpäästä. Ikimetsä tuntui harmaammalta ja elottomammalta, kun sen rajoja lähestyttiin. Linnut eivät laulaneet ja jänikset pomppivat pois päin rajasta. »Suonpään läpi menee yksi tie, ja se tie on sama millä me nyt kävelemme. Siellä on yksi pieni kylä, joka on rakennettu suon päälle. Koko Suonpää on pelkkää suota, pääasiassa korpea ja nevaa. Kylän johtaja on konsuli, ja nykyinen konsuli on hyvin muukalaismyönteinen. Hänen nimensä on Jóhan. Hän oikein mukava heppu ja panostaa paljon Suonpään sotajoukkoihin Dungian uhan vuoksi.» Algir kertoi. Beldilistä asutuksen löytäminen tuntui kiinnostavalta. Viimeksi hän oli kylää tai kaupunkia nähnyt vain kolmekymmentäviisi vuotta aikaisemmin Pohjois-Suriassa. Ikimetsän reuna oli hyvin harmaa. Puut olivat lähes kuolleita. Metsä pyrki aina estämään muukalaisia tulemasta kaamealla ulkonäöllään. Metsään rohkeasti astuneita se kunnioitti. Metsän rajalla oli suuri silta suuren joen yli. Joki jatkui kauas itään ja länteen. Joen toisella puolella oli suo, jonka yli menivät pitkospuut. »Tähän päättyy Ikimetsä, suur-mantereen suurin, elinvoimaisin ja vanhin metsä.» Algir sanoi juhlavasti ja astui sillalle. Muut seurasivat häntä perässä sen yli.